

I O-gruppas barndom hadde forbindelsen med orienteringsklubber i Telemark og Vestfold stor betydning for den videre utvikling i KIFs o-gruppe. Disse lagkonkurransene mellom Notodden O-Lag, Skiensklubbene Storm og Odd, Hauken i.l. , Porsgrunn O-Lag , Orienteringslaget Tønsberg og Omegn (OTO), KIF og i begynnelsen også Bergkameratene, var en årvisst foreteelse helt fra 1946 og fram til 1960.

At dette samarbeide også hadde satt sine spor i de andre deltagene klubber, kom fram ved avslutningen, da formannen for Telemark O-krets berømmet det gode forhold klubbene mellom, som hadde framkommet ved samarbeidet.

Det er hevet over tvil at det i disse årene lå en betydelig del av grunnlaget for den framgang KIFs o-gruppe hadde i årene som fulgte. Kameratflokket ble bokstavelig talt "ristet sammen" i Wetterstads lastebil. En kan være helt sikker på at de som var med på turene aldri glemmer Wetterstad og hans lastebil med "hus" på lastepanet. Utalleglige var de episoder som hente på disse turene. Tenk seg 20-25 o-løpere klemt sammen på trebenker langs sidene i "huset". Benkene var ikke polstret noe særlig godt, så på hullete grusveier ble en i hvertfall holt våken. Det hente selvfølgelig at noen ble dårlige og da var det til å banke i veggen mot forehuset for å få stanset bilen. Ble det for mange stopper underveis, hente det ikke skjelden at vi fikk dårlig med tid. En gang dette hente var nettopp i en av lagkonkurransene, som ble arrangert ved Skien. Tiden for start nærmet seg og vi var ennå underveis. Nå kjente en jo ikke til hvem som skulle starte blant de første, så det ble til at en måtte forberede seg best mulig i bilen. Det hører med til historien at da vi kom fram til startstedet, kunne en høre starteren opplyse at der var 5 min. igjen til start. En kan fremdeles se for seg (skal ikke nevne navn) løpe mot merkeposten med kart, kompass og brødkive i den ene handa, mens den andre handa var opptatt med å komplettere "antrekket". Det gikk bra den gangen også - for laget. Fritz og Olaf toppet igjen resultatlistene og gjevnheten i alle klassene gjorde utslaget for seieren. På hjemturen runget "seiern er vår" med Becken og Hårseten som forsangere. Av og til ble koret forstyrret av "hjelp, jeg har fått krampe". Det er vanskelig for tidens o-løpere å forestille seg de forhold en hadde den gangen, men for oss som har vært med på alt dette, er det minner som aldri forsvinner.